

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

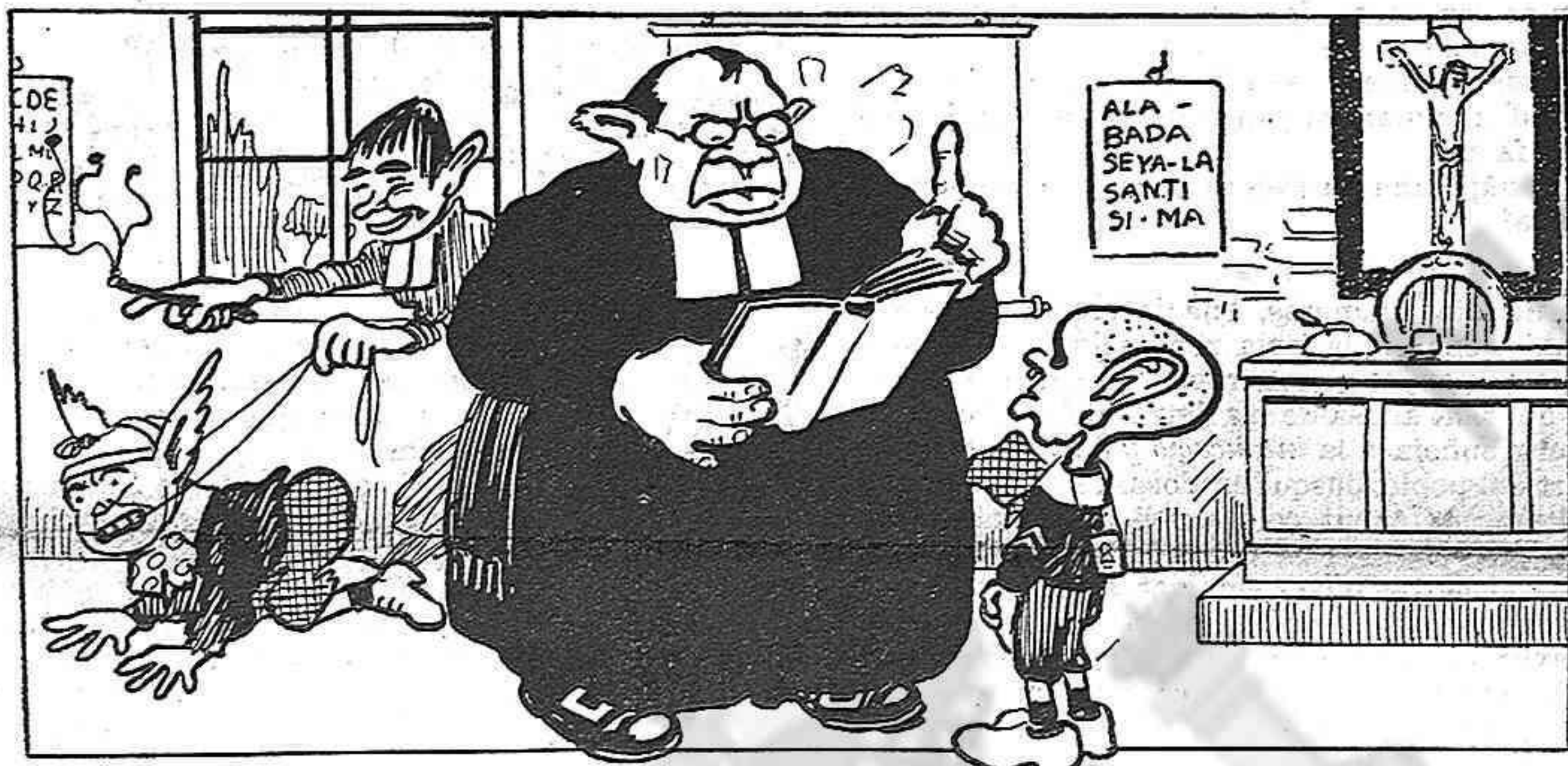
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

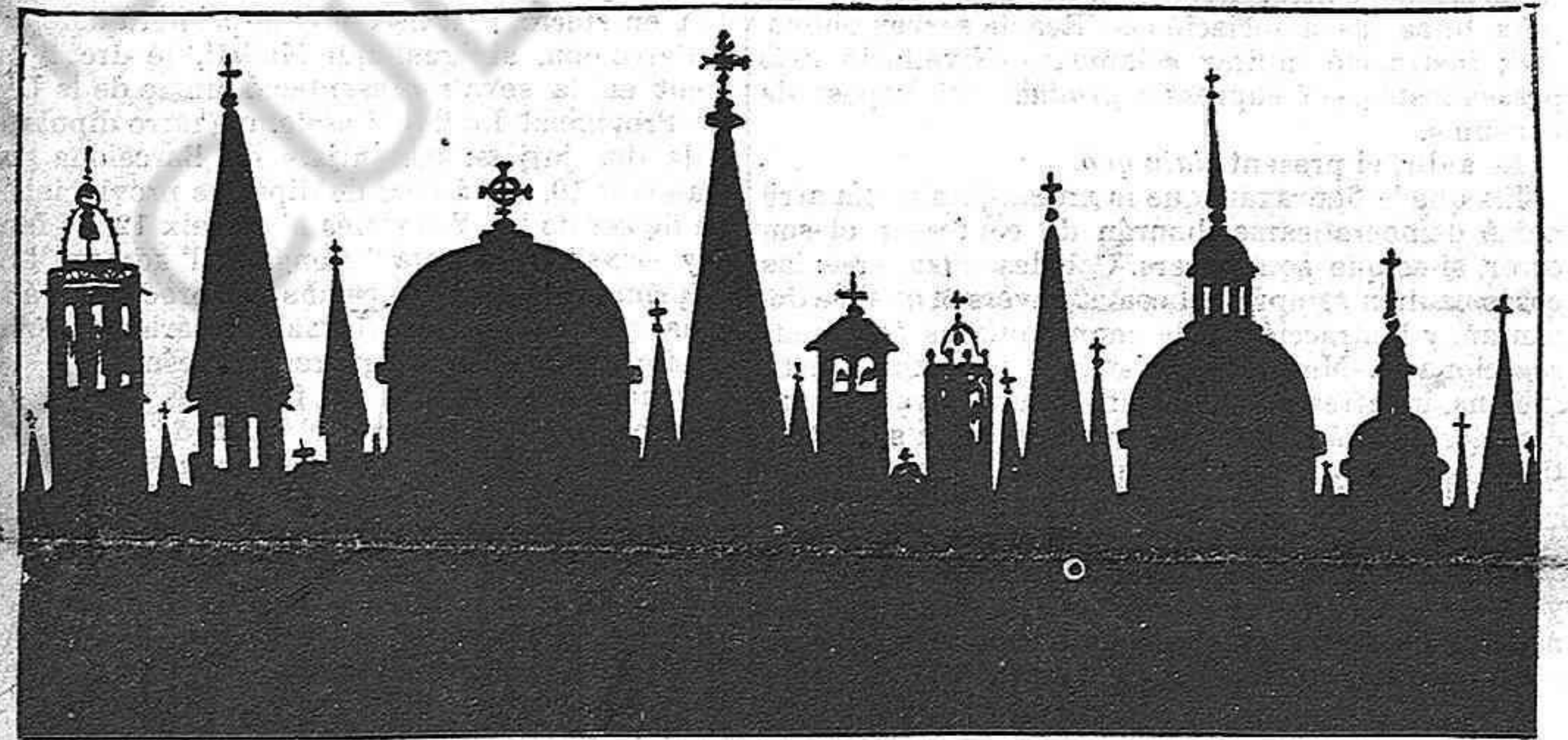
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50. — EXTRANGER, 2'50.

DEMOSTRACIÓ

El clero embruteix a la infància.

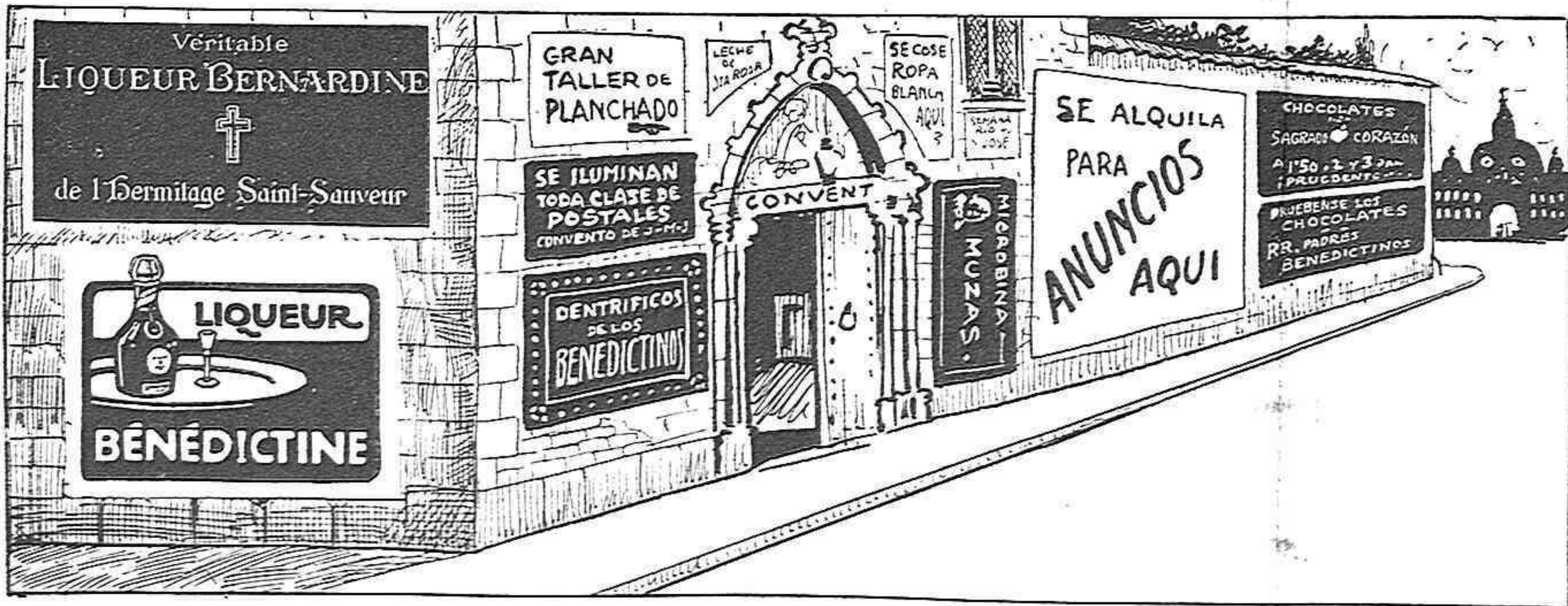
Las iglesias y 'ls convents brotan per tot arreu com bolets.

Per un camí ó altre, tots els diners del poble van á parar á las sevas mans.

Fins al llit de mort arriba la seva grapa codiciosa.

Els instituts religiosos, convertits en fabricants y industrials, impossibilitan la existencia del treballador.

Tota la política espanyola está posada als peus del Papa.

Per lo tant, en Maura té rahó; la qüestió religiosa á Espanya no existeix.

ULLADA POLITICA

El meló s'ha clivellat, y sense necessitat de tatarlo ja sabem lo qu' es: carabassa.

En Maura ensenya ja lo que 's porta a dintre: una gran desconsideració a Catalunya, revelada per la negativa a augmentar com era de llei els districtes electorals de Barcelona; y per haver sustret al coneixement del Jurat las causas sobre anarquisme que s' entaulin en la nostra provincia y en la de Girona.

De manera que el caball boig ja ha comensat a trencar tupins.

Del lema que va adoptar al pendre possessió del govern: «Hacienda, cultura y trabajo», ja 'n podem eliminar las dos primeras paraulas, y posar l' última en plural. Estiguémne ben segurs: de traballs no 'n faltaran.

En l' actualitat se dedica ab preferència a reconstituir el partit liberal. En Maura 'l necessita per que li serveixi de contra figura, y no té cap reparo en operar sobre un cos mort, mutilat y putrefacte.

Es a dir, el present statu quo.

Els que 's figuraven que la monarquia podia arribar a democratitzar-se, haurán de confessar el seu error, si es que son sincers.

Pero si bé 's considera, es millor que 'ls liberals se confessin un partit reaccionari més, que no que alardejín tantament de radicalisme que no senten y en els quals no crehenen.

PEP BULLANGA

11 de febrer

TAL dia com dilluns pròxim farà 34 anys que sigué proclamada la República a Espanya.

Pecaríam d'olvidadissos y alguna cosa pitjor si deixéssim de commemorar una fetxa tan senyalada.

Pero creyém que la millor manera d'efectuarho ha de consistir en dir la veritat pura, ab la memoria en el passat, els seus sobre 'l present y la mirada envers l' esdevenir.

La proclamació de la República, subsegüent a l' abdicació de D. Amadeo de Saboya, sigué 'l fruyt natural de la sabia y serena política entaulada pel directori del partit, que 's componia dels Srs. Figueras, Castelar y Pi y Margall.

Nasqué la República rodejada d' enemichs terribles y poderosos.

Mes no succehí aixís, per desgracia: els mateixos intrantsigents, els mateixos discòls, els mateixos exaltats que havian contrariat el seu adveniment, precipitaren la seva caygada.

Per aquells dias mateixos, Thiers, un ex-monarquich, governava a Fransa la República, que havia contribuit a crear, y fins esquitxat ab la sanch dels comunalsistas de París y fins aburrít, y no sense rahó, pels radicals, se veyá lliure de perturbacions y d' intestinas discórdias.

Y donant treva als seus apasionaments, consultin ab sa conciencia, si ells mateixos, figurantse present

capitar las cosas, no son encare avuy els principals obstaclos que s' oposan al adveniment de la República, dat que aquesta forma de govern, lo mateix pel seu establiment que pera la seva subsistencia, necessita 'l concurs entusiasta y abnegat de todas las clases sociales.

LA REDACCIO

Els primers passos

Amo Toni ha comensat a caminar, y 'ls seus primers passos revelan que l' home de ahrir es l' home de avuy y será l' home de sempre.

La primera qüestió que li sortí 'l pas fou l' estat anormal de la ciutat de Valencia ab motiu de una huelga d' empleats de consums.

Home de llei—segons ell diu—ab la major tranquilitat mira congriarse 'l conflicte de las cédulas personals.

Desde bon principi digué que una de las qüestions que més preocupat el tenen, es el problema catalá, y qu' estava resolt a donar una satisfacció a Catalunya.

Y en efecte, ja li ha donat la primera hofetada.

Barcelona, al igual que Madrid, té dret a un augment en la seva representació dintre de la Diputació Provincial.

Donchs ara, s' ha fet en favor de Madrid, lo que no s' ha volgut efectuar en favor de Barcelona.

Aquesta es la primera satisfacció que l' Amo Toni ha donat a Catalunya, la de aplicar dos pesos distints y dos mesuras diferents per un cas idéntich.

Pera lo que pugui succehir apuntis Catalunya aquest nou agravi en el seu llibre de memorias.

Un altra mostra del respecte especial que la Lley li inspira.

Prescriu la llejislació vigent que las causas sobre explosius serán de la competencia del Jurat, Donchs ara, per virtut de una disposició dictada de fresch y donant tortura a cert article de la Lley, las que s' entaulin en las provincias de Barcelona y Girona passarán al coneixement dels Tribunals de Dret.

Es que 's figura que 'l terrorisme s' ha generalitat tant a Barcelona que no hi ha aquí ni medi de constituir un Jurat imparcial?

Y deduheiix per ella lo que li cal esperar del home que s' havia compromés a donar plena satisfacció a las aspiracions de Catalunya.

Com tots els governants de las desdixtadas oligarquias que malmenan a la nació, la que 'n Maura té a la boca, resulta ser sempre completament distinta que la que porta al pap.

No deya, per ventura, que 's proposava dignificar el sufragi, fins a conseguir que las Córts siguessin l' expressió soberana, indubitable del pensament de la nació?

Donchs desde que ha pujat al poder, tenim que no s' ocupa de res més que del encasillat. Hi treballa de nit y de dia.

¿Y per qué la vol una forsa tan considerable? Senzillament pera llansarla contra 'ls últims restos de llibertat que 'ns quedan encare.

Está amensat el sufragi universal. Está amensat el sentit democrátich y popular que presideix a l' actual constitució de las Diputacions Provincials y dels Ajuntaments.

Al Amo Toni li fa nosa tot lo que ben encasillat y dirigit, podría vigorisar la conciencia pública y obrir nous camins de regeneració y progrés.

Tals son els seus primers passos. La marxa que 's proposa seguir es ben vista.

Si 'l país no procura defensarse, encare que li siga menester apelar a tots els medis que li dictin l' energia y l' instint de salvació, haurá de resignarse a que, lligat de pens y mans, aquest home funestisim, l' entregui com una ofrenda, a la voracitat insaciable de la reacció y 'l clericalisme.

P. K.

Sistema desacreditat

Ab aquest títol El Progreso publicá un article, prenent candela en la qüestió que La Esquella de la Torratxa plantejá, al dirigir una carta oberta al Sr. Giner de los Ríos, «a qui—diu textualment—después de haberle zaherido é infamado en todos los tonos, le llama amigo, como si las peronas decentes pudiesen serlo de los libelistas empedernidos.»

Aquests atachs els personalisa en el nostre company Sr. Roca y Roca.

Després de consignar que 'l mateix Sr. Giner de los Ríos ha cauterizat la mala baba del periódic lerrouxiata, contestant a la Carta oberta, ab una altra carta atenta y amistosa, que La Esquella d' ahrir publica y comenta, 'ns importa fer present que 'l sistema que emplea El Progreso en las sevas disputas—que no son may polémicas—es un sistema completament desacreditat.

Quan se veu cullit, fa com certs reptils: etgega veri per tots els poros.

El dicteri y 'l insult son la seva única forsa, y 'n abusea d' una manera tan llástimos, que ja casi ningú 'n fa cas.

Que hi haja una pescatera més, ¿qué importa a Barcelona?

Pero, de todas maneras, ens interessa retxassar ab la major energia la mala reputació de libelistas que s' ha empenyat en crearnos.

Podém nosaltres haver empleat alguna rudesa y algún apasionament en las nostras campanyas: podem haver molestat a determinadas personas que s' han fet acreedoras a la pública censura; pero sempre hem procedit sense sortinos del llenguatge licít y decent, sense apelar may al dicteri y al insult, perque enteném que lluny d' ofendre a la persona contra la qual se dirigeixen, desacreditan al escriptor que 'ls usa.

Podem nosaltres haver empleat alguna rudesa y algún apasionament en las nostras campanyas: podem haver molestat a determinadas personas que s' han fet acreedoras a la pública censura; pero sempre hem procedit sense sortinos del llenguatge licít y decent, sense apelar may al dicteri y al insult, perque enteném que lluny d' ofendre a la persona contra la qual se dirigeixen, desacreditan al escriptor que 'ls usa.

Y nosaltres estém gelosos de la nostra honrada reputació.

J. R. y R.

Carta canta

EN una carta dirigida per en Lerroux a Joan Gispert, regidor de Salt, a qui ab motiu de anarse'n a América 'ls seus amichs obsequiaren ab un ápat de despedida, s' hi llegeix el sigüent párrafo:

<Yo no puedo decirte que te detengas, pero te digo que al otro lado del mar te acuerdes de la patria que dejas desgarrada y en ruinas, del pueblo que se queda en la miseria y en la esclavitud, del partido traicionado por sus primates y torpe y cobardemente acudido, de la libertad y la República que esperan que se forme el batallón sagrado de los rebeldes, radicales y revolucionarios, dispuestos a morir por ellas para no vivir sin ellas...>

Valdria la pena de que l' autor de la missiva parles clar de una vegada, no sols estampant un per un el nom dels primates taxats de traïdors, sino també explicant en qué ha consistit la seva traïció y apoyant la seva explicació ab probas claras y convincents.

Per lo que respecta al capdill que dirigeix el partit ab torpesa y cobardía, ja no li cal ser tan explícit. L' alusió es prou transparent pera comprendre sense esforços, pero si ab indignació, que constitueix una nova ofensa ajuntada a las moltas que porta inferidas a la ilustre personalitat de D. Nicolau Salmerón, ab qui, per tots els que l' admiran y 'l seguen, s' ha fet de molt temps ensá, incompatible el desgabellador insensat de la Unió republicana, l' agrador constant y incorreible dels homes de las oligarquias monárquicas.

Els revolucionaris de veritat no van com ell tan asedegats d' actas, y si las obtenen no las utilizan per compareixer a las Córts, a fer discursos untonos de tons conservadors, que tant contrastan ab las solamias incendiarias dirigidas a certs elements exaltats, prou irreflexius y taujans pera deixarse

donar eternament el timo de la Revolució, ab tot y ser mil vegadas més burdo y matosser que 'l timo dels perdigons.

* *

Pero encare hi ha més en la curiosa carta. endussada al ciudatá Gispert.

A continuació del párrafo transcrito s' hi llegeix lo següent:

<Acuérdate también de que aquí quedo yo, tu amigo, tu compañero, luchando contra un vendabal furioso de puñaladas cobardes, de calumnias infames; contra gentes malvadas que me dan la mano por delante y cogen cuando vuelvo la espalda; contra republicanos que entregan su mujer al cura, sus hijos al jesuita y su alma al diablo por una acta ó por unas pesetas... Y que en torno mio está el pueblo, pero sin maestros, sin abanderados, sin capitán-tanes: EL Y YO SOLOS.>

Analisant aquest párrafo hi trobarém, qu' encare avuy, després de haverse separat de la Unió republicana pera fundar el lerrouxiisme, es a dir, després d' haverse efectuat la gran aclarida en la seva host personalista, contra 'ls pochos que 'l segueixen hi ha malvats que per davant li donan la má, y un raig de cósas tan bon punt gira las espalltas. ¿Qui son aquests? ¿Els famelichs d' actas y empleos que li fan el rendivi creyentlo encare dispensador de favors y gangas? Es de creure que sí. En aquest cas ja sabem lo que li toca fer a las cósas no s' hi respón més que a cósas. Una batalla campal a guitza seca ha de ser un espectáculo único. Qualsevol empresari polítich que 'l anunciés s' hi faria rich.

Pero no s' creguin las cósas d' éll be prou estampadas quedan en la mateixa carta: quan diu que 'l poble que té al seu entorn s' ha quedat sense mestres, sense abanderados, sense capitans, no pot significar altra cosa sino que als Giners de los Ríos, als Serrallaras, als Mirs y Mirós, als Pinillas, als Mundis, als González Prats, etc., no servintli de res, els dona l' absoluta. Ni a capitàns arriban: no tenen talla y pera res els necessita.

[EL PUEBLO Y YO SOLOS!]

Una variant de lo que ja havia dit temps enrera:

[EL PUEBLO, SOY YO!]

De qualsevol cosa 'n diu poble, qui aixís s' expresa. Una tayfa afortunadament cada día menos numerosa, seduhida per las guapesas de un xerraire. No será may la genuina representació del poble catalá, enemich sistemátich de la farsa, la petulancia y la fatuitat.

P. DEL O.

o fassin cas dels rumors que corren, donant a la Solidaritat catalana per desfeta. Es la centésima vegada que proclaman la seva mort.

Avuy, com avants, la Solidaritat catalana 's manté forta, unida y serena, alentada pel gran pensament que li dona vida. El seu pensar respecte a las eleccions de Diputats Provincials y de Diputats a Córts será exposat en un manifest, que aprobat unánimement per la representació de tots els elements solidaris, veurá la llum pública en el moment oportú.

Una vegada més els sembradors de desconfianças, haurán perdut el temps.

Ha marxat de Béjar la comissió dels dotze obrers que, delegada pels seus companys que pretenen emigrar, se dirigeix al Paraguay a pendre vistas.

Si 'l resultat de la seva gestió surt favorable y 'l govern de aquella República 'l hi facilita 'l viatge, la ciutat de Béjar, famosa un dia per la seva industria fabri, quedará poch menos que desocupada.

Y 'ls governs sense immutarse, y creguts de que fan patria.

[Ay d' Espanya, si prompte molt prompte no 's juga la vida per la vida!]

Ja tenim a la major part dels liberals arrepenchits dels seus radicalismes.

Ara dihen que al presentar la Lley de Asociaciones la van errar y que no hi tornarán may més. Se contentan ab ser un partit doctrinari y bon minyó.

Jo també ho crech que la van errar; pero no per haver anat massa endavant, sino per dir que hi anavan, sense moure's del mateix puesto. Volían enganyar el poble, y han sigut ells els enganyats. Y ara continúan enganyantse encare, al ferse enrera. Pera fer reacció ja 'n hi ha prou ab en Maura.

Perque la Junta de Solidaritat catalana, al convocar la reunió del Saló de Cent, manifestá que Barcelona havia d' restablir la tranquilitat pertorbada pels terroristas de un costat, y del altre pels que ab sas violencias atentan al exercici dels drets democrátichs, sortí El Progreso fingint una gran indignació y barreiant els conceptes, sostingüt durant una setmana entera que la Junta de Solidaritat havia tractat al poble de dinamiter.

Ara bé: disspate, el gallego Sr. Iglesias, autor indubitable de aquella burda mistificació, posá códe que van a llogir (versió de El Progreso):

<El pueblo no es dinamiter que asesina cruel y cobardemente a multitudes indefensas; PERO SI LO ES para derrocar privilegios; jamás con fin criminal.>

De manera que qui tracta de dinamiter al poble, es el gallego Sr. Iglesias.

Partint de aquesta afirmació no estaria de més explicar quins privilegis son els que s' han d' enderrocar per medi de la dinamita, y precisar la manera com aquesta sustancia explosiva s' ha de utilizar y 'ls casos en que ha de ferse valer, siquera per evitar lamentables confusions.

El Sr. Iglesias, qui, segons se ven, té una gran competencia en la materia, podría posar cátedra de

dinamiterisme per il·lustració dels seus amics... El govern francès ha acordat la supressió dels Consells de guerra.

El primer párrafo del preàmbul al projecte que ha de ser sotmès a las Cámaras, diu així: «Mala es tota legislació que no està d'acort ab las costums y la constitució política...»

«Quin gran govern el que pot parlar així! Y quin poble més envejable, el que disfruta de uns governs tan consegüents, formals y progressius! Pero si 'ls té es perquè ell mateix els engendra.»

Una declaració de 'n Russinyol, després de haver conferenciat ab en Maura: «Soch molt escèptic. Ja en altra ocasió y essent també President del Consell de Ministres...»

«Ni d'excelencia, ni de vosté, ni de tú, Sr. Russinyol. Ab un govern oligàrquich no s'hi ha de tenir cap tracte.»

S. GENIS DE VILASAR, 3 de febrer. Aquesta vila pot felicitar-se d'haver sigut la primera de son partit en celebrar l'hermosa festa del arbre.

LLANSÀ, 4 de febrer. Per fi s'ha fet sentència condemnatoria contra en Xech de Llansà, per aquell assumpte del ensotanat de Portbou.

BALSARENY, 5 de febrer. En la tarde del passat diumenge signé enterrat civilment el conseqüent republicà y convensut lliurepensador D. Joseph Escaler.

LLoret de MAR, 28 de janer. Acaba de ser inscrit civilment ab els noms de Darwin, Demòfilo y Odón, un fill del conventu republicà y lliurepensador Salvador Hustrich.

MONTBANCH, 3 de febrer. Dfu que 'ls frares que tenim aquí, aqueixos dies de Carnaval faràn funcions de desagris y procuraran que las noyas no vagin a cap ball.

BUTLLETÍ

La Junta municipal del Districte segon ha quedat constituïda en la forma següent: President, D. Tomás Rodés; vice president, D. Isidro Ramón; secretari, don Enrich de Quirós...

Están ultimantse 'ls preparatius pera constituir un Centre d'Unió Republicana en el tercer districte, el qual, a jutjar pels treballs realitzats, promet revestir una extraordinaria importància.

Diumenje 's feu en el Teatro Condal la entrega de la barberia comunal La Solidaria a las societats obreras de Barcelona. Aquest establiment, fundat ab el sol esforç dels treballadors...

¡Sota zero!

—¿Qué me 'n dius d'aquest temps, Xato? —¿Qué te 'n dich? Qu' estich glassat y que si aixó no s'arregla el millor día me 'n vaig directament cap al Africa, qu' es terreno temperat y, é més, abundant en dàtils.

—¿Aixó no sabs? —Tot vé d'aquest aparato fet d'un vidre prim y llargh que venen els ulleristas. —¿No sabs qué vull dir? —No hi caych. —Es una especie de tubo ple d'argent viu, que al costat té una pila de ratlletes...

—¿Y el termómetro es la causa del fet que 'ns està pelant? —Jo crech que sí. O sinó, mira com tothom a cada pas parla d'ell y diu ab rabià: Ahir va marcar tants graus, ara 'n marca quants...

—¿Cóm y bueno?... ¿Tú no sabs que a cada grau més que marca més puja 'l fret? —Crech que vas errat de mitj a mitj, Pencas. Per mí el verdader causant d'aquesta temperatura es el Govern.

—¿Vés allà! —¿Qué dius? Tan segur tinguessis el premi gros de Nadal!... El Govern té inquina als pobres, li fan nosa, vol mirar si d'un cop els extermina, y per lograrho ¿qué fa?

—¿Cá, home! —A la taberna del Gall llegian ara el diari, y he sentit que a Portugal a França, a Inglaterra, a Italia, a tot arreu hi ha deu pams de neu.

—¿Pues sí qu' estém frescos! —Frescos... y desabrigats. —¿Aquesta es la pitjor pega! Si un tingüés un bon raglan de panyo, ab forros ben dobles y guarnit ab pells de gat...

—Senyors—comensa dihent.—Es tan clar l'assumpió que m'obliga avuy a ocupar aquest lloch, que ben poch hauré d'esforçarme pera demostrar la culpabilitat de la persona que séu en el banquet.

—Completament cert. —A pesar de que l'home, ab els cabells qu' encare tenia, podia molt ben passar, vosté va empenyar-se en convertirli el cap en una selva. ¿Es veritat?

—Veritat. —L'home 's resistia, alegant que ab la seva modesta cabellera ja 'n tenia prou, que no 'n necessitava més... Vosté, terch y perfidiós, va insistir una y cent vegades, fins que la víctima, entregantli 'l cap, va dirli:—«Tingui; úntim, pintim, bányim, fássim lo que vulgui.»

—Anar a trobar a un home, dirli: «Si 'm donas tal ó qual quantitat d'adornar el teu cap ab una cabellera espléndida, y en lloch de realisar el miracle promés, tenir la osadía de arrencarli els cabells que bona servitut li feyan, deixantlo a un mateix temps net de closca y de butxacal...»

—Perque, a la vista del Jurat están las conseqüencias de la mala acció del reo. La víctima ha quedat sense quartos, sense els cabells que havia de tenir... y sense 'ls que encare tenia.

—El president, dirigintse al acusat: —Reconex la exactitud dels fets que 'l senyor fiscal acaba de relatarlos? —Sí, senyor. —¿No 'n nega cap?

—¿De manera que confessa la seva culpabilitat? —¿Ah! Aixó nó. —Defensis, donchs. ¿Qué té que alegar perz atenuar la enormitat del seu delicté?

—¿El Govern d'ahont? —D'España. Tothom ho sab. Teniam, y ab pena la suportavam, la contribució de consums. Un día vingué el Govern y va dirnos: «Vols que 'ls Consums desapareixin?»

—¿Qué 's a dir? —¿Qué haig de fer? —Pagar més caras las cédulas.—Conformes... Y ab tota senzilles, varem acceptar el pacte. ¿Es ó no es veritat aixó?

—En efecte, aixís han snat las cosas. —Donchs bé: dos mesos després d'haver con tret el Govern ab nosaltres aquest compromís, ens trobám ab que no s'han suprimit els Consums y en cambi 's manté 'l augment de las cédulas que són pera obtenir aquella supressió varem acceptar.

Al canari dels sorts. Erudit y eloqüent Mella, porta-veu dels reaccionaris: He llegit en els diaris la seva peroració, bastant bonica, pro falsa, inspirat y ardit carlista.

El mal clero mercadeja ab afectes nobilísimos. Per xó té membres riquíssims y esclaus de virginitat. Per creure en Deu y servirlo castadat y diners sobran.

—La serietat, la concència, la forsa, sempre van solas. Pels débils són las escuelas, y 'l gran treball pels concients. Viure esperant, es mal viure en el sentit positiu.

—Tot aixó admetent l'hipòtesis d'un Deu d'amor y potencia, que la severa prudència se guarda bé d'afirmar, perque hi ha més que amor, odi, y més que forsa, miseria.

—No fora més ben sentida en el camp universal? —ANDRESITO.

REPICHS. N'procés divertit. S' está veyent a Roma, y 's tracta en ell d'una serie d'estafas perpetradas per una aventurera gnapíssima, que treballava en connivencia d'un frare dominicó y d'un capellá, els quals eran els seus amants.

Victimas de las estafas son un nebot del cardenal Antonelli, el frare Vesucianni y una modista. De las declaraciones de l'acusada se 'n deduheix que avants de ser l'amant del frare Fiarchi, ho havia sigut de diferents frares y d'alguns prelatos.

Llegeixo: «Han conferenciat els Srs. Maura y Lacierva pera ultimar la circular als gobernadors sobre eleccions...»

Aqueixa circular podían excusarse d'escriurela de nou, utilisant la que 's fa servir en tots els períodos electorals. Una circular que ab tinta negra encarrega la neutralitat; pero al peu de la qual hi ha una nota, escrita ab tinta simpática, dihent: «Y ara feu tot al revés de lo que se 'us diu.»

Els estudiants del Institut de Salamanca, han enviat un mensatge a tots els seus colegas del resto d'España, interessantlos en que demanin la supressió dels exámens de batxillerat.

Si es cert, com dihen, qu'en Maura 's reserva per ell sol las tres quartas parts dels diputats que 'l país ha de fer veure qu' elegeix, ja podém profetisar desd' ara de quin mal morirà.

Laix sobre tancat, sense sello, pero sí ab el timbre del Congrés, alguns de nostres amichs, entre altres els Srs. López, Roca y Roca y Rectó, han rebut una circular, firmada pel Sr. Lerroux, invitantlos a suscriure's al periódich El Intransigente, ab el qual diu que 's proposa realisar la «unión de todos los republicanos para hacer d'intentar la Revolución.»

Carnaval de Barcelona. — La Rúa

El carro de la Revolució.

—El actual gobierno no va á gobernar en medio de la calle.

Y quan deya aixó, Valencia era declarada en estat de siti, y els mansers sortían al carrer.

Una notícia.

El periódich valenciá *El Pueblo*, ha sigut denunciat per la publicació d'un article, atacant als responsables de la pèrdua de las colonias.

Y entre tant els responsables d'aquella desmembració nacional viuen tranquils, disfrutant de la més absoluta impunitat, malgrat lo que diu la faula:

«Arrojar la cara importa, que el espejo no hay por qué.»

La qüestió entre'l Japó y els Estats Units. que amenssa provocar, més d'hora ó més tart, una guerra tremenda, té una solució, y aquesta la va indicar el professor Aoki, en una conferencia donada en el *Nipon-Club* de Washington, davant d'una concurrència exclusivament japonesa.

Com en el fons se tracta d'una incompatibilitat de rasses, deya'l conferenciant ab la major tranquil·litat del món:

«Joves japonesos: esforceu-vos en conquistar l'amor de las fillas dels milionaris! Procuréu per tots els medis meréixer las sevas gracias! Quan els sogres compreguin las bonas qualitats que'us adornan, no dupten pas que s'apressaran á posar els seus milions á la vostra disposició.»

Ab aquestas paraulas el conferenciant ha demostrat una cosa.

Que si en la guerra que's prepara han de guanyar els que tinguin més sanch freda, la victoria está assegurada als japonesos.

Diuen que ara el Papa sent uns grans desitjos d'arribar á un *modus vivendi* ab el govern francès.

Després d'haverse vist las duras y las maduras se comprén que reconegui la seva ofuscació.

¡Benehida República francesa! Perque ella ha fet alguna cosa més que separar las Iglesias del Estat: ha donat, al mateix temps, una estocada de mort á la infalibilitat pontificia.

S'está efectuant un enterro rich.

Els capellans las hi cargolan qu'és un gust, cantant absoltas y més absoltas, ab pausa, ab parsimonia, ab magestat... En una paraula: que no acaban may.

Un dels assistents diu:—Vaya un gori-gori més llarch! Si continúan aixís, se'm figura que pecarán per carta de més, enviant l'ánima del difunt á l'altra banda del Paradís!

Ha nevat copiosament en molts punts d'Espanya. Fins á Barcelona hem tingut neu. També n'han tingut á las Balears, terra de temperatura dolça.

Solen dir: «Any de neu, any de Deu.» Pero l'adagi no pot resar ab Espanya. Aquí «any de neu, any de Maura.» Mal any.

S'atribuix á n'en Maura, ó á n'en Miura, ó á n'en Maula (tribin el nom que'ls hi fassi més pesa) la següent declaració respecte als seus propòsits: «El gobierno conservador tiende en primer término á la purificación de los espíritus.»

Sí, prou; vagin á pacificar els esperits de vi, ab l'Osmá, autor de la desdixada lley d'alcohols, en el ministeri d'Hisenda!

Una notícia interessant, telegrafiada desde Madrid: «El Sr. Maura ha pasado el día cazando con el rey.» Y ara dispensin que omiteixi tot comentari. L'Amo

Toni, ab la escopeta, ha de fer por, més que á las perdius, als periodistas.

Al deixar el govern el Sr. Jimeno, nombrá professor de la Escola d'Arts y Oficis de Madrid, ab quatre mil pessetas de sou anual, al seu secretari particular. Podia confiar la explicació d'una nova assignatura: la del *nepotisme*, que bé pot entrar en el domini de la Escola, ja que, si no un *ofici*, es una mala *art*.

Pero'ls alumnos, al anar á pendre possessió, van treure's'l del davant ab una xiulada formidable. D'un quant temps ensá els estudiants saben donar als mestres las grans lliçons del sigle.

—He fet un romans... —Ja es cas.
—Se titula «Els marits gansos» y es molt bonich. Ja veurás que te'l llegiré, Panrás.
—No, ves, no estich per romanos.

Estava en Roch assentat tot discutint ab en Poch quan aquest va dí á n'en Roch: —No vas enloch, desgraciad.
—Home, —ab naturalitat contestá en Roch á n'en Poch— es clar que no vaig enloch; com que m'estich aturat...

Pera elogiá en Marcelino á un seu gos qu'era molt lleig, brut, estant cubert de nafras y sent de rassa indolent, va dí á un senyor l'altre dí: —Es bestia que no té preu.— Y'l senyor qu'era burleta li va contestá al moment: —No té preu, no, ja pot dirho, perque'l pobret no val res.

—Germans meus—va dí exaltat cert mossen desde la trona— no es tan dolenta la dona com alguns han suposat. Ella es el ser resignat als mals que Deu ens envia; dona'l goig y l'alegría sens gastar, per'xó, cap broma... y si acás peca es per'l home, que sinó no pecaria.

J. PONT Y ESPASA

L'escriptor catòlich Polo y Peirólon es qui ha contat aquest succés, ocorregut en el Santuari de la Verge de la Fuensanta, prop de Vil·lel. Una tribu de gitanos anavan colcant las andróminas sobre'ls ruchs mentres una *garena* ab la seva *churumbela* de la má, pregava davant de la Verge, dihent: —¡Reina soberana de todo lo criado! ¿quién había

de presumir que estuviere aquí escondida tanta hermosura entre estos montes?

—¿Quién dice usted, madre?
—La soberana Señora de los cielos, hija.
—¿Y donde está, madre?
—Mírala en su trono, hija.
—¿Es de plata ú de oro?
—De oro molido, hija. ¡De qué menos había de ser la mesma madre de Dios en persona!
—Y ese tío tan feo que allí se guipa, ¿quién es, madre?
—¿Quién ha de ser, hija? El señor San Pedro, el portero del cielo.
—Y esas llaves que lleva, ¿de qué son, madre?
—De plata lo menos, hija.
—¿Apandamos con ellas, madre?
—¡Quita allá, hija, cuando le estoy pidiendo á la reina soberana una gracia!
—¿Qué le pide, madre?
—Que encontremos en la feria quien le pegue á tu padre una puñalá en metá los higados.
—¿Y qué le dará á la virgen si le pegan á padre la puñalá?
—Hija, le daré un par de velas pa el altar y una libra de aceite pa la lámpara; ¿te paece poco?
—No querrá, madre.
—¿Quién sabe, hija, es mu güena.

Un aprenent d'escultor torna á casa dels seus pares molt compungit.

La seva mare, al veure'l, li pregunta la causa del seu disgust, y'l pobre xicot espurnejantli'ls ulls, contesta:

—L'amo m'ha tirat al carrer, perque sense volguer li he romput el nás de Isabel la Católica.

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Ca-ri-nyo-sa.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Tacos—Tosca—Sacot.*
- 3.ª TARJETA.—*El guante amarillo.*
- 4.ª TERS DE SÍLABAS.—*MÁ TA RO TA RRA SA RO SA LIA*

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els cabellers: Moka Soka y C.ª, Arres Naoj, Dos casats de nou, Ramona Queltilla, Francisco Carré, Joseph Bargalló, y R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas.

XARADA
Un dos-prima la dos-quinta
d'en Ramón que está total

va regalarme una pinta d'un valor excepcional. Un mes no había passat qu'un pillet de molts pochos anys tot fentne el dissimulat, ab excusas y ab enganyis li pren y fuig escapat. Plora avuy sa mala sort y's desespera per res al veurer's prés un recort de tant *dos-terça* jun tresor! que no se'n troba cap mes.

LO GRANER DEL BARRI

A N A G R A M A

OBSTINACIÓ

Es molt total la quimera que'ls meus tot me fan passar, puig me volen maridar ab un total que ven cera.

Com jo estich total d'amor per un jove que m'estima, me torno prima com llima y'l total me mata'l cor.

Y si jo fujo de casa faré un total general. Tot podrém partir total. ¿Quí la guanyará la bassa?

FÉ OLLA Y LLEIXI

TARJETA

ANTON A. PLÁ BOTA

BELLPUIG

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas dos dramas catalans d'un mateix autor.

MOKA SOKA Y C.ª

LOGOGRIFO NUMÉRICH

4	—Consonant.
4 2	—Part del cos.
3 5 6 2	—Nom d'home.
6 5 3 7 3 2	—Compositor catalá.
1	—Consonant.
4 7	—Lletra.
1 2 4 2	—Prenda d'vestir.
3 5 1 7 3 4	—Polítich.
1 2 3 1 2 3 2	—Drama castellá.
3	—Consonant.
3 7	—Nota musical.
4 5 3 2	—Poble de Barcelona.
6 2 4 2 3 5	—Població d'Catalunya.
1 2 3 4 5 6 7 8	—Nom d'home.

GUILLEM C. MIQUELET

CONVERSA

—¿Ahónt vas, Manel, tan dematí?
—A l'enterro de la germana d'en Valentí.
—Si casi bé no pots donar un pas.
—Ja ho veig; però es de gran compromís.
—¿Y de qué ha mort, la pobreta?
—De lo qu'els dos havém dit.

TRES CALANDRIS DE MASNOU

GEROGLÍFICH

O T R

I

A. CARARACH

Cabellers: Enrich Bonagarriga (a) Suat, Ll. Carbó C., Apretabit Lerrouistas, Un nen que vetlla la Nana, Ramona Queltilla, Un rival de'n Barbut, Un del Barraló ab patillas, Leonor Carbó Cañameras (Granollers), Dos noys de Masnou M. M. J. B., Cap de fusta, Amadeu Nadal, y Pau Pi Pinyó: Els doném el pésam.

Cabellers: Quimet P., A. Roca Coll, Moka Soka y C.ª, Paco Guasch, Arcadi Guasch, A. Cararach (a) Curro Meloja, Coll de Clau, Coka Roka y C.ª, Antonio y Tannu Carbó (Granollers), Francisco Carré, Julián Vendrell, Dos joves del Centre Coral M. V. P. V. (Masnou), Dalna, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, y K. K. 1907: Que siga la enhorabona.

Caballer: Manel Noel: Rebuda la poesia y tinch confiança de que anirà aviat, perque no está malament. L'exemplar també's va rebre y se'n farà una noteta bibliogràfica. Respecte á lo de la venda y anunci ha de dirgirse á la llibreria.—J. Merla: El seu dibuix ens ha fet molta gracia. ¿Qu'és l'autor dels ex-votos de la Bonanova, vosté? —Francisco Escolá: Entre els seus cantars bilingües n'hi ha algún de xistoses... y nada, qu'és molt possible que dalloness! —O. Pastor y Barbé: A un home tant fals no se li dedican ripis... A un fals... bon cop de idem! —T. C. A. No senyor, no li publico, perque un sonet aixís no es digne de insertarse.—Dr. Camamilla: Senyor doctor, dispensi, pero ¿en quin llibre ho ha trobat que rambla y sembla siguin consonants?...—Joseph Monclús: Aixó de *L'Infinit* está molt bé... per'l *Album Saló*. No es propi pera un periódich satírich.—Antolí B. R.: Ja es entusiasta, ja, el seu himne llibertador, pero ¿qué vol que li digui?... m'agrada més *La Marsellesa*. —Isócrates Quersal: Es un treball plé de bona intenció y sincerament escrit, pero ademés de alguns defectes de forma, hi ha la dificultat de que no sabríam cóm inquirirlo en el periódich.—P. A. (Prades): Ho sentim, pero no hi ha lloch disponible. Ademés l'assumpt es massa local.—J. C. M. A., Un Blanquén, J. C. y C., y J. D.: Perdonin, aquesta vegada, pero'ns es materialment impossible insertar las cartas que'ns envian, per diferentes rahóns.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Dissapte, 16 de Febrer

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Text y ilustració de palpitant actualitat

8 pàgines — DISSAPTE DIA 16 — 10 céntims